

Arrest

nr. 271 146 van 11 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Maarten DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 7 april 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 juli 2012 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker wordt op 31 juli 2012 gerepatriëerd naar Roemenië.

1.2. Op 12 februari 2015 wordt opnieuw beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker wordt op 14 maart 2015 gerepatrieerd naar Roemenië.

1.3. Op 11 januari 2016 wordt opnieuw beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker wordt op 19 februari 2016 gerepatrieerd naar Roemenië.

1.4. Op 29 september 2016 wordt opnieuw beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker wordt op 19 oktober 2016 gerepatrieerd naar Roemenië.

1.5. Op 12 juni 2018 wordt opnieuw beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 19 juni 2018 wordt eveneens beslist om verzoeker een inreisverbod voor tien jaar op te leggen, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker wordt op 26 juni 2018 gerepatrieerd naar Roemenië.

1.6. Op 2 april 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie andermaal tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens is de bestreden beslissing. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politiezone van PZ Antwerpen op 02.04.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van [M. T.], Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt gegeven aan

de persoon die verklaart zich [I., S.-D.] te noemen, geboren te [...] op [...], onderdaan van Roemenië

Alias: [I. S.], geboren op [...]

[E. A.], geboren op [...], [...] te [...], nationaliteit Roemenië

het bevel om het grondgebied van België te verlaten.

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel 7, alinea 1 en de artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 44ter:

Uit het dossier van de betrokkene blijkt dat hij al op zijn minst sinds 2017 in het Rijk verblijft en dat hij geen verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van Europese burger heeft ingediend.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Krachtens artikel 44ter en gelet op de dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde, wordt geen enkele termijn toegekend om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, alinea 1:

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is door [M. T.], Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, als een potentieel gevaar voor de openbare orde beschouwd;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 11.03.2009 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid door een particulier en diefstal, feiten waarvoor hij op 22.01.2010 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 18.05.2011 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (2), feit waarvoor hij op 18.06.2013 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit waarvoor hij op 24.06.2014 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een werkstraf van 150 uren (vervangende gevangenisstraf 10 maanden)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling) en poging tot diefstal (herhaling), feiten waarvoor hij op 28.11.2014 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal (herhaling), feit waarvoor hij op 08.05.2018 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanmatiging van naam (herhaling), feit waarvoor hij op 01.04.2019 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vrijheidsberoving, wederrechtelijk door particulier, woonst[s]chennis met geweld, bedreigingen, braak, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, feiten waarvoor hij op 23.01.2020 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 jaar (verzet op 25.01.2022).

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die veroordeeld werd voor diefstal, valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid door een particulier, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34, EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene maakt krachtens artikel 44nonies van de wet van 15 december 1960 het voorwerp uit van een inreisverbod voor het Belgisch grondgebied, dat niet geschorst noch ingetrokken werd, dat op 19.06.2018 aan hem betekend werd en dat tot 19.06.2028 geldig is.

Een inreisverbod is, net zoals de terugwijzing en de uitzetting, - en in tegenstelling tot refoulement en het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiddellijke maatregelen zijn - een veiligheidsmaatregel die in de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het inreisverbod geschorst of ingetrokken werd of tenzij de geldigheidstermijn ervan verstreken is. Het verbod om het Belgische

grondgebied te betreden vormt dus een belemmering voor de administratie die het verblijf of de vestiging van de verzoeker toestaat of machtigt. De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat het inreisverbod geschorst of ingetrokken moest worden opdat de verbodsmaatregel geen gevolgen meer heeft en dat zolang die maatregel niet ingetrokken wordt, de administratie het verblijf of de vestiging niet mag toekennen (RVV, nr. 142 276 van 30 maart 2015; RVV, nr. 150 263 van 30 juli 2015).

Betrokkene werd reeds gehoord door de politie op 20.01.2022, alsook door een migratiebegeleider op 26.01.2022. Betrokkene verklaarde toen een (ex-)partner en vier minderjarige kinderen te hebben in België. De kinderen zouden door omstandigheden in een internaat geplaatst zijn. Zij zijn niet erkend door betrokkene. Er wordt echter niet betwist dat het mogelijk is dat betrokkene in België een gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM onderhoudt.

Doch, de verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van internet, de sociale netwerken of de telefoon. Bovendien is het niet uitgesloten dat betrokkene vanuit het land van herkomst financieel bijdraagt aan de opvoeding van de kinderen. Er dient tot slot te worden opgemerkt dat betrokkene nooit heeft gepoogd verblijfsrecht [t]e bekomen op basis van zijn minderjarige kinderen. [V]ooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Echter verklaart betrokkene op 02.04.2022 aan de politie van PZ Antwerpen dat hij geen gezinsleven, familie of minderjarige kinderen in België heeft. Betrokkene verklaart ook niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert te reizen of terug te keren.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44ter, § 1.

Terugleiding naar de grens

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 44quinquies, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, om de volgende reden:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 11.03.2009 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid door een particulier en diefstal, feiten waarvoor hij op 22.01.2010 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 18.05.2011 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (2), feit waarvoor hij op 18.06.2013 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit waarvoor hij op 24.06.2014 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een werkstraf van 150 uren (vervangende gevangenisstraf 10 maanden)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling) en poging tot diefstal (herhaling), feiten waarvoor hij op 28.11.2014 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal (herhaling), feit waarvoor hij op 08.05.2018 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanmatiging van naam (herhaling), feit waarvoor hij op 01.04.2019 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vrijheidsberoving, wederrechtelijk door particulier, woonst[s]chennis met geweld, bedreigingen, braak, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, feiten waarvoor hij op 23.01.2020 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 jaar (verzet op 25.01.2022).

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die veroordeeld werd voor diefstal, valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid door een particulier, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

De betrokkene heeft geen gehoor gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.06.2018 dat op 12.06.2018 aan hem betekend werd.

De betrokkene maakt krachtens artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 het voorwerp uit van een inreisverbod voor het Belgisch grondgebied dat op 19.06.2018 aan hem betekend werd en dat tot 19.06.2028 geldig is.

Aangezien de betrokkene het inreisverbod niet respecteert, kan men daaruit afleiden dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

De betrokkene weigert manifest om een einde te maken aan zijn illegale situatie. Bijgevolg is een gedwongen terugkeer noodzakelijk.

Betrokkene werd reeds gehoord door de politie op 20.01.2022, alsook door een migratiebegeleider op 26.01.2022. Betrokkene verklaarde toen een (ex-)partner en vier minderjarige kinderen te hebben in België. De kinderen zouden door omstandigheden in een internaat geplaatst zijn. Zij zijn niet erkend door betrokkene. Er wordt echter niet betwist dat het mogelijk is dat betrokkene in België een gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM onderhoudt.

Doch, de verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden door middel van Internet, de sociale netwerken of de telefoon. Bovendien is het niet uitgesloten dat betrokkene vanuit het land van herkomst financieel bijdraagt aan de opvoeding van de kinderen. Er dient tot slot te worden opgemerkt dat betrokkene nooit heeft gepoogd verblijfsrecht [t]e bekomen op basis van zijn minderjarige kinderen. [V]ooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Echter verklaart betrokkene op 02.04.2022 aan de politie van PZ Antwerpen dat hij geen gezinsleven, familie of minderjarige kinderen in België heeft. Betrokkene verklaart ook niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert te reizen of terug te keren.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44ter, § 1.

Vasthouding

[...]”.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aangeeft, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"1.

Aan verzoeker wordt geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

De beslissing werd betekend aan verzoeker op 3 april 2022, en aan hem werd bevel gegeven om dezelfde dag nog het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing voorziet m.a.w. in een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

De relevante bepalingen terzake de termijn om het grondgebied te verlaten zijn vervat in art. 74/14 van de Vreemdelingenwet:

[...]

2. Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypothesen van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

3.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen afdoende motivering terzake de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

Het bevel tot grondgebied te verlaten beroept zich hieromtrent op twee elementen:

- *Verzoeker verblijft al sinds 2017 in het Rijk en zou geen verblijfsaanvraag hebben ingediend*
- *Verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.*

a. Nopens het vermeend verblijf van verzoeker in het Rijk sinds 2017 zonder verblijfsaanvraag

1.

De bestreden beslissing beroept zich op art. 44ter Vreemdelingenwet, en lijkt ervan uit te gaan dat verzoeker sinds 2017 zich ononderbroken in België bevond, en zich aldus een verblijfsaanvraag had moeten indienen.

Dit volledig onterecht.

Verzoeker pendelde voor zijn economische activiteiten (de aan- en verkoop van tweedehandsvoertuigen) regelmatig heen en weer tussen Roemenië en België.

Hij heeft sinds minstens 2015 nooit langer dan drie maand in België verbleven.

De verplichting dat verzoeker, als Unieburger, een aanvraag had moeten indienen teneinde zijn verblijf in orde te stellen is dan ook niet van toepassing.

2.

Meer nog, dit blijkt duidelijk uit de justitiële voorwaarden die werden geciteerd door verwerende partij. Verzoeker werd stelselmatig op verstek veroordeeld, net omdat hij zich steeds in Roemenië bevond.

Bovendien is verzoeker thans in het Rijk om redenen volledig onafhankelijk van zijn eigen wil.

In januari 2022 werd verzoeker via een Europees Aanhoudingsmandaat uitgeleverd door Roemenië aan België, dit n.a.v. de uitvoering van een vrijheidsstraf opgelegd in een arrest op verstek van het hof van beroep te Antwerpen.

Vanuit Roemenië werd verzoeker rechtstreeks opgesloten in de gevangenis te Antwerpen.

Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik de mogelijkheid gehad zijn verblijf in orde te stellen. Het spreekt voor zich dat dit onmogelijk is vanuit de gevangenis.

b. Nopens het vermeend gevaar voor de openbare orde

1. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft daarnaast als wettelijke grondslag art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden".

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Dit vermeend gevaar voor de openbare orde wordt ogenschijnlijk afgeleid uit negen strafrechtelijke veroordelingen gedurende de periode 2009 tot 2020, waaruit zonder meer een gevaar voor de openbare orde wordt afgeleid.

Deze motivering van de bestreden beslissing kan dan ook niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door haar gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden, zoals hierna uiteengezet.

2.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd, (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering, (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkeheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

3.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Uit de hierboven vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie kan enkel uit een strafrechtelijke veroordeling niet ipso facto worden afgeleid dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat verzoeker een strafrechtelijk verleden heeft, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit dit strafrechtelijk verleden een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoeker.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van dit strafrechtelijk verleden aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De loutere verwijzing naar het strafrechtelijk verleden van verzoeker vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door haar persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is namelijk de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die het voorwerp uitmaakt van een eenmalig aanhoudingsbevel, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

5.

De Staatssecretaris gaat volledig voorbij aan de concrete elementen in hoofde van verzoeker waaruit blijkt dat hij thans net geen gevaar voor de openbare orde meer uitmaakt.

Zo heeft verzoeker recent zijn drugsverslaving overwonnen, heeft na een veroordeling omwille van in essentie partnergeweld terug een gezonde relatie kunnen opbouwen met zijn ex-partner, heeft een cursus agressiebegeleiding gevolgd, enzovoort.

Bovendien wordt door verwerende partij wel verwezen naar de laatste veroordeling van verzoeker bij arrest dd. 9 maart 2022 van het hof van beroep te Antwerpen, maar troost verwerende partij zich de de context van deze veroordeling te achterhalen. Het is namelijk zo dat het hof van beroep met zijn arrest dd. 9 maart 2022 wel degelijk een duidelijk signaal wou stellen aan verzoeker doch het is niet zo dat verzoeker hierdoor compleet verloren werd geacht voor de maatschappij.

Hij wordt namelijk nog steeds geacht een aanzienlijke bijdrage te kunnen leveren in onze samenleving wanneer hij zijn straf heeft ondergaan. Dit is namelijk een van de doelen die het strafrecht vooropstelt: enerzijds repressief optreden doch met het oog op een effectieve en sociale re-integratie in de maatschappij. In het ontkennende geval zou iedereen die in de gevangenis terechtkomt, beschouwd worden als een onherstelbare nadeel voor de maatschappij. Dit laatste kan uiteraard niet de bedoeling zijn.

Desalniettemin heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zonder meer geoordeeld dat verzoeker zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden. Dit alles zonder de correcte informatie alsook zonder in concreto na te gaan in welke omstandigheden het hof tot zijn arrest is gekomen.

Gelet op deze redenen kan dan ook alleen maar besloten worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar motiveringsverplichtingen niet afdoende is nagekomen. Het hoeft geen betoog dat de motivering op basis van artikel 7, alinea 1, 3° een manifest gebrek vertoont waarbij zonder dit gebrek nooit tot dezelfde conclusie zou kunnen worden gekomen.

c.

Nopens de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidsbeinsel en het zorgvuldigheidsbeinsel

Door bovenstaande motivering schendt de Dienst voor Vreemdelingenzaken de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Uit de formele beginselen van behoorlijk bestuur kan gesteld worden dat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeinsel.

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden genomen worden, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen doen en de procedure goed volgen.

Door zich te baseren op wetsartikelen die niet van toepassing zijn op verzoeker schendt zij tevens het motiveringsbeinsel.

De overheid moet haar besluiten goed motiveren: de feiten moeten kloppen en de motivering moet logisch en begrijpelijk zijn.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd."

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233 222).

In de bestreden beslissing worden zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermeld. Zo wordt verzoeker, een Roemeense onderdaan, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 44ter juncto artikel 7, eerste lid, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt gemotiveerd dat verzoeker door zijn gedragingen een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt ingegaan op de negen strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker in België sinds 2009. Er wordt telkens gewezen op de aard van de feiten en de oplegde strafmaat alsook wordt melding gemaakt van de recidive van verzoeker. Verweerder wijst aldus op de opeenvolging van strafrechtelijke veroordelingen, de recidive en ook op de aard van de feiten, met name diefstal, valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid door een particulier, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, en benadrukt dat verzoekers houding in strijd is met de zeden en gewoonten van de Belgische bevolking. Nog wijst hij erop dat verzoeker reeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor België, dat hem op 19 juni 2018 werd betekend en dat nog geldig is tot 19 juni 2028. Gelet op het vastgestelde werkelijke, actuele en voldoende ernstige gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving en gelet op de dreiging die er volgens verweerder bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde, wordt verzoeker geen enkele termijn toegekend om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Verder wordt gewezen op verzoekers eerdere verklaringen op 20 januari 2022 dat hij een (ex-)partner en vier minderjarige kinderen heeft in België, waarbij de kinderen door omstandigheden zouden zijn geplaatst in een internaat. Verweerder wijst erop dat verzoeker deze kinderen niet heeft erkend, al betwist hij niet dat het mogelijk is dat verzoeker in België een gezinsleven heeft. Hij wijst er evenwel op dat de verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde negatieve impact heeft op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, te meer wanneer de kinderen hun afwezige ouder kunnen bezoeken in het land van herkomst en/of regelmatige contacten kunnen worden onderhouden via internet, sociale netwerken of telefoon. Hij stelt dat verzoeker ook vanuit zijn land van herkomst financieel kan bijdragen aan de opvoeding van zijn kinderen. Hij merkt nog op dat verzoeker nooit enig verblijfsrecht heeft gevraagd in functie van zijn minderjarige kinderen. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker op 2 april 2022 verklaarde dat hij geen gezinsleven, familie of minderjarige kinderen in België heeft en dat hij evenmin gezondheidsproblemen heeft die hem belemmeren te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. In deze omstandigheden acht verweerder de genomen verwijderingsmaatregel niet in strijd met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker wijst op de bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hieruit een discretionaire bevoegdheid blijkt voor wat betreft het verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek en dat deze dan ook gepaard gaat met een formele motiveringsplicht. Hij is van mening dat er geen sprake is van een afdoende motivering wat betreft de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. Hij stelt hierbij vast dat verweerder ter zake twee motieven naar voor brengt, met name dat hij al sinds 2017 in België verblijft zonder een verblijfsaanvraag te hebben ingediend en hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Hij meent dat beide motieven incorrect zijn.

Allereerst merkt de Raad in dit verband op dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet handelt over beslissingen tot verwijdering die worden genomen met betrekking tot onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven. Overeenkomstig artikel 1, 3° van de Vreemdelingenwet is een onderdaan van een derde land eenieder die geen burger van de Unie is en die geen persoon is die onder het gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5 van de Schengen grenscode. Verzoeker is evenwel een burger van de Unie, zodat in zijn situatie artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet niet speelt. In verzoekers situatie spelen de bepalingen van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet, waarvan ook uitdrukkelijk toepassing is gemaakt in de bestreden beslissing.

Met verwijzing naar artikel 44ter van de Vreemdelingenwet heeft verweerder in de bestreden beslissing toegelicht dat verzoeker geen termijn krijgt voor vrijwillig vertrek niet zozeer omdat hij al sinds 2017 in België verblijft en geen verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden als burger van de Unie heeft ingediend, maar wel omwille van "*de dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde*". Uit de motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verweerder in dit verband wijst op de opeenvolging van strafrechtelijke veroordelingen en het hierbij vastgestelde recidive alsook op de aard van de door verzoeker gepleegde feiten waaruit volgens verweerder een houding blijkt die in strijd is met de zeden en gewoonten van de Belgische bevolking. Op het eerste gezicht laat deze motivering verzoeker op voldoende wijze toe om te begrijpen waarom hij wordt geacht een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar te vormen voor de openbare orde en waarom er volgens verweerder sprake is van een dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde, zodat hij zich hiertegen in rechte kan verdedigen. In zoverre verzoeker aangeeft de correctheid van deze beoordeling te willen betwisten, betreft dit geen zaak van formele, maar wel van materiële motivering. Er kan bovendien nog worden opgemerkt dat verzoeker in het hem eerder opgelegde inreisverbod voor tien jaar van 19 juni 2018 ook reeds heeft kunnen lezen waarom verweerder het vanuit het oogpunt van de bescherming van de openbare orde noodzakelijk heeft geacht om hem gedurende langere tijd, dit is tot 19 juni 2028, de toegang tot en het verblijf in België te ontfangen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991, wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoeker laat *prima facie* voorts na aan te tonen op welke wijze artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat slechts bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet van toepassing is, zou kunnen geschonden zijn.

2.3.4. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 44ter juncto 7, eerste lid, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 7, eerste lid, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

2.3.6. Verzoeker houdt allereerst voor dat de bestreden beslissing onterecht aangeeft dat hij sinds 2017 ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft, waardoor hij een verblijfsaanvraag had moeten indienen. Hij stelt voor zijn economische activiteiten regelmatig heen en weer te pendelen tussen België

en Roemenië en sinds 2015 nooit langer dan drie maanden in België te hebben verbleven. Hij meent dat een en ander bevestiging vindt in zijn veroordelingen bij verstek. Hij stelt thans in België te verblijven om redenen onafhankelijk van zijn wil. Hij stelt namelijk in januari 2022 door Roemenië via een Europees aanhoudingsmandaat te zijn uitgeleverd aan België en vervolgens te zijn opgesloten in dit land.

In dit verband merkt de Raad op dat voor de toepassing van artikel 44ter juncto artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet de vraag zich hoofdzakelijk stelt of verzoeker al dan niet nog het recht heeft om op het Belgische grondgebied te verblijven. Met zijn betoog kan verzoeker niet overtuigen dat hij nog gerechtigd is op enig verblijf in België. Hij weerlegt het motief niet dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod opgelegd krachtens artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet dat nog geldt tot 19 juni 2028. Deze vaststelling kan in dit verband reeds volstaan en wordt door verzoeker geenszins onderuit gehaald. De beschouwingen van verzoeker richten zich op een niet-determinerend motief van de bestreden beslissing, zodat deze geen afbreuk kunnen doen aan de genomen beslissing. Hierop dient dan ook niet verder te worden ingegaan. Een voldoende belang blijkt niet.

2.3.7. Verzoeker toont op het eerste gezicht niet aan dat hem onterecht met toepassing van artikel 44ter juncto artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. De toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is in dit verband eveneens een bijkomend en niet-determinerend motief van de bestreden beslissing. Het is niet noodzakelijk in te gaan op de kritiek die verzoeker uit op de toepassing van dit laatste wetsartikel. Een voldoende belang bij deze kritiek is niet voorhanden, nu de verwijzing naar artikel 44ter juncto artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet reeds ruimschoots kon volstaan als grondslag voor de afgifte van het bestreden bevel.

2.3.8. In zoverre verzoeker verder kritiek uit op de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, werd ook reeds opgemerkt dat niet blijkt dat verzoeker in dit verband dienstig de schending kan invoeren van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling vindt immers geen toepassing in zijn situatie en hiervan werd ook geen toepassing gemaakt in de bestreden beslissing.

2.3.9. In zoverre verzoeker aangeeft te betwisten dat hij een gevaar is voor de openbare orde en stelt dat hem bijgevolg onterecht geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, wijst de Raad nog op wat volgt.

Verzoeker betoogt dat uit zijn negen strafrechtelijke veroordelingen in de periode van 2009 tot 2020 zonder meer een gevaar voor de openbare orde wordt afgeleid, terwijl in de rechtspraak van het Hof van Justitie duidelijk wordt gesteld dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zich niet kan volstaan om aan te tonen dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij is van mening dat in zijn geval onvoldoende feitelijke gegevens voorliggen die toelaten hem te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde. Hij betoogt dat er geen indicaties zijn dat hij zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten en dat bijgevolg onterecht een actuele bedreiging voor de openbare orde werd vastgesteld. Hij stelt dat voorbij wordt gegaan aan concrete elementen die aantonen dat hij net geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. In dit verband wijst verzoeker erop dat hij recent zijn drugsverslaving heeft overwonnen, dat hij na zijn veroordeling voor partnergeweld terug een gezonde relatie heeft kunnen opbouwen met zijn ex-partner en dat hij een cursus agressiebegeleiding heeft gevolgd. Hij stelt nog dat het hof van beroep van Antwerpen in zijn arrest van 9 maart 2022 hem een duidelijk signaal wou geven, maar het *“niet zo [is] dat [hij] hierdoor compleet verloren werd geacht voor de maatschappij”*.

Verzoeker kan op het eerste gezicht niet worden bijgetreden in zijn betoog dat verweerder louter op basis van het bestaan van een of meerdere strafrechtelijke veroordelingen heeft geoordeeld dat zijn persoonlijke gedragingen een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormen voor een fundamenteel belang voor de samenleving. Verweerder wijst zo niet louter op het bestaan van een of meerdere strafrechtelijke veroordelingen, maar ook op de opeenvolging van strafrechtelijke veroordelingen en de hierbij vastgestelde recidive en op de aard van de feiten, gaande van diefstal, valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid door een particulier, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels tot opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, en de telkens opgelegde strafmaat. Hij benadrukt dat verzoekers houding in strijd is met de zeden en gewoonten van de bevolking.

Verweerder wijst er ook op dat verzoeker reeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor tien jaar van 19 juni 2018. Hierin werd reeds vastgesteld dat verzoekers persoonlijke gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en dat het, om de openbare orde naar de toekomst toe veilig te

stellen, noodzakelijk is om verzoeker tot 19 juni 2028 de toegang tot en het verblijf op het Belgische grondgebied te verbieden. Dit inreisverbod werd door verzoeker niet aangevochten en is bijgevolg definitief in het rechtsverkeer. Hierbij werd ook reeds rekening gehouden met het gegeven dat verzoekers (ex-)partner en kinderen hier verblijven. De Raad kan trouwens ook enkel vaststellen dat verzoeker in zijn feitenrelaas impliciet erkent dat hij na het opleggen van dit inreisverbod nog nieuwe strafrechtelijke feiten pleegde.

Verzoeker brengt ook geen overtuigend bewijs naar voor dat hij zijn drugsverslaving daadwerkelijk heeft overwonnen en achter zich heeft gelaten, dat hij terug een gezonde relatie heeft opgebouwd met zijn ex-partner en dat hij met succes een cursus agressiebegeleiding heeft gevolgd.

In de gegeven omstandigheden kan verzoeker prima facie niet overtuigen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij gelet op zijn persoonlijke gedragingen nog steeds kan worden geacht een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde en dat er een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde, waardoor hij onmiddellijk het Belgische grondgebied dient te verlaten. Het louter algemeen stellen dat verzoeker door het hof van beroep van Antwerpen van 9 maart 2022 niet compleet verloren werd geacht voor de maatschappij, kan in dit verband op het eerste gezicht ook geenszins volstaan.

2.3.10. Verzoeker maakt op het eerste gezicht niet aannemelijk dat met enig concreet en relevant gegeven onterecht geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zijn betoog laat op het eerste gezicht ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

2.3.11. Het enig middel is niet ernstig.

2.3.12. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker heeft nagelaten in zijn verzoekschrift uiteen te zetten waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan.

In het kader van de bespreking van het belang bij de vordering, stelt verzoeker dat hij ernstige nadelen ondervindt door de bestreden beslissing omwille van zijn sociale en economische belangen in België, waarbij hij concreet evenwel enkel wijst op zijn ex-partner en vier minderjarige kinderen. Van economische banden met België liggen geen bewijskrachtige stukken voor.

Nergens in zijn middel heeft verzoeker evenwel aangegeven dat een terugkeer naar Roemenië in de actuele omstandigheden niet mogelijk zou zijn omwille van de aanwezigheid van gezinsleden in België of dat dit in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Zoals verweerder ook correct opmerkt in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker op 2 april 2022 geen familie te hebben in België. Verder bevat het administratief dossier een verklaring van verzoeker van 5 april 2022 dat hij net zo snel mogelijk wil vertrekken naar Roemenië. In zijn verzoekschrift stelt hij nog dat hij in België verblijft *“om redenen volledig onafhankelijk van zijn wil”*. Uit wat voorafgaat, kan niet blijkt dat verzoeker actueel nog hechte banden heeft met zijn eventuele gezinsleden in België en al zeker niet dat deze gezinsbanden van aard zijn dat deze er zich tegen kunnen verzetten dat verzoeker actueel in uitvoering van de bestreden beslissing terugkeert naar Roemenië. Zoals reeds werd aangestipt, betwist verzoeker de beoordeling inzake het gezinsleven in de bestreden beslissing ook niet.

Verzoeker maakt dus niet met enig concreet gegeven of overtuigend argument aannemelijk dat er sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg evenmin voldaan.

2.5. Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

I. CORNELIS